

Елена Павлова

Три житни класа

1.

Рутината му беше привична – събуждане; кафето в машината; струята встрани от тоалетната чиния... пак не улучих, какво ли съм пил снощи?; захар и кафе в чашата; първата за деня цигара и – с кафето пред компютъра. Час или два мъчителна работа, преди да настъпи пълното отегчение и да открие, че с угарка в ръка и недопито кафе се визира в екрана и повече не е в състояние да раздвижи героите си... После – излизане. Ключът на вратата, бравата пак заяжда, ще трябва да се смени. Празна пощенска кутия. Компанията – художници, които претворяват в мрежата плода на тазсутрешния му или може би вчерашен или по-онзи-деншен труд, празни разговори с празни хора... Обяд – някъде по многобройните закусвални, с обедното издание в ръка; завръщане вкъщи и може би още малко работа, но по-често празен следобед пред празен екран; излизане отново – ключът заяжда; вечеря в клуба и празна вечер пред редица изпразнени чаши...

Търсеше да избяга в тази рутина и надеждно се беше скрил. Можеше да работи все още, което беше най-важното. Може да не пишеше така добре, както преди, но го правеше все още и това му беше най-голямото облекчение.

Тази сутрин в пощенската кутия имаше пакет. Прибра го, стреснат до толкова, че не посмя да го разпечата чак до обяд и го носеше със себе си, потопен в скръбта си както никога след...

2.

Телурион го нямаше.

Беше напуснал мрачния си роден свят веднага щом получи първото сериозно предложение за издателска работа. Сумата не беше голяма, но той напусна Телурион още на следващия ден. Не би могъл да издържи и миг повече в побъркания си свят, пренаселен и раздиран от противоречия, затънал в мизерия, страховит и жесток; свят, където всеки ден очакваше да го убият, където винаги му заповядваха как да пише, където подкастрияха и думите, и крилете му...

Никога не съжали за избора си, макар горе сред звездите да го гризеше носталгия, каквато не беше очаквал... и макар горе сред звездите да откри, че обича Телурион, че е в състояние да открие стотици хубави неща в онзи кошмарен свят... и че му липсва.

Запази връзките си, доколкото можеше. Не съществува мрежа и компютър, които да пресекат звездите, но все пак корабите носеха товари и така в пощенската му кутия, понякога със закъснение, но по-често общо-взето навреме, пристигаха списания; добрите и топли издания от мрачния Телурион, а обратно се връщаха негови статии и разкази, и дисковете с новите му творения... така общуваше с дома си.

Отписа ги едно по-едно, всички онези издания, в които с тъжна нотка започнаха да споменават мрака, с годините пакетите в кутията ставаха все по-редки, страниците бяха изпъстрени с разкази и литературна критика. Не искаше да знае, ако го бяха публикували редом с реклама за поредната ракета и съобщението за поредната война. Не искаше да чува за мрака; предпочиташе топлата светлина на най-добрите умове у дома...

И с годините остана само едно списание, което той разтваряше с трепет, сигурен, че ще се потопи в топлата утроба на Телурион Добрия, още щом разгърне първата му страница. „Тера Телурион“; твърдяха, че е дисидентско, че го издава умопобърканото малцинство там у дома, но това беше връзката му с истинския дом и такава си я запази.

И после, внезапно, Телурион го нямаше...

3.

Когато научи новината, не беше сигурен, че ще има сили да живее повече. Бяха откъснали корените му, бяха го лишили от пъпната му връв, от смисъла на живота му, от побъркания свят, пренаселен и раздиран от противоречия, затънал в мизерия, страховит и жесток; свят, където всеки ден очакваше да го убият, където винаги му заповядваха как да пише, където подкастриха и думите, и крилете му... Домът му не съществуваше вече. Не съществуваше дори звездата, под лъчите на която се беше родил и която беше наричал свое слънце. Само Адът бе останал да бушува там далеч, адски вихър в абсолютния студ на вакуума. Чий бесен мозък би могъл да измисли оръжие, което да отвори врата към преизподнята и да погълне и свят, и звезда?

Не много дни прекара в безпросветно пиянство и само думите го върнаха обратно към живота, защото Телурион беше мъртъв, но той все още съществуваше и беше тук, за да възпее тъй мрачния си свят и мрачната му кончина.

Рутината му беше привична... и в нея търсеше убежище. Понякога почти забравяше; понякога нощем се вираше към звездите, макар да не би могъл да зърне слънцето си... но знаеше, че то е там – хилядолетия по-късно щеше да избухне и в небето над него... когато светлината като лоша новина достигне до приютилия го свят.

Завърнаха се кораби и с тях – бежанци, които да разкажат. Но разказите им не носеха утеха, напротив – те бяха разкази за край безумен, за зла идея, изникнала от нищото; осъществима... за стеларната бомба, която Телурион бе сътворил за месец – от празни думи.

4.

Пренесе пакета със себе си през целия си ден. Не беше очаквал да го получи, не сега, чак три месеца след кончината на Телурион и не, след като повечето кораби се бяха върнали. Кой знае колко време пощата му от дома бе проблуждала сред звездите...

Накрая се прибра и разпечата пратката. Извади го отвътре – „Тера Телурион“, но не последният, а предпоследен брой. Така и не го беше получил преди... седеше на масата и се вираше в решената в маслено-зелено корица, без да смее да отвори тази вест от миналото. Телурион е бил все още жив, когато са му опаковали списанието. Дори кошмарът на стеларната бомба не е бил измислен все още... Та предпоследният брой му приличаше на призрак писък от отвъдното: Ей, тук съм, вижте ме, аз дишам, живея... къде сте? Подайте ми ръка!

Взе го със себе си, когато тръгна привечер към клуба. На спирката – той нямаше кола – разтвори предпазливо списанието и се зачете. Все същата топла утроба, все същата връзка с дома... само дето домът му не съществуваше отдавна и топлите слова му навяха ужас. Видя, че са го публикували – един от старите му разкази, написани дори преди да тръгне към звездите. В редакционното обръщение се казваше, че може би това ще бъде брой последен, понеже сигурно „Тера“ ще бъде спряна от цензурата... лош оракул беше този редактор, щом малко преди края бе излязъл още един брой.

Зачете разказите. Нещо интересно... за миг му стана топло на сърцето, като си помисли, че младата авторка може би ще го надмине по майсторство... и после се сети, че тя е мъртва заедно с Телурион.

Вечеря в клуба и дочете списанието. Усмивки за книги на приятели, за книги за доброто и живота; оплювки за онези, които са успели само да възпеят войната...

Стигна до собствения си разказ малко преди девет вечерта.

„Три житни класа“, така го беше кръстил. Спомни си злокобната, мрачна вечер, по време на която го беше натракал в очакване да дойдат да го арестуват за пореден път, за анти-пропаганда или както там беше обвинението. Разказал беше за войната такава, каквато той я виждаше, за хората, които се налагат със сопи – но не за правотата, а в името на силата си; за лъка и за пушката с които да докажеш силата си за повече и от по-далече... и за оръдието, за гранатата, за мините...

Отгърна страницата разтреперан.

За атомната бомба бе разказал. И за това, как следващата крачка е бомба да взриви звездите; да бъде точката в безкрайната борба за сила.

Стоеше сведен, неспособен да заплаче, задавен от болка и от мрак.

Допи си питието. Изправи се. Излезе навън. Захвърли списанието на тротоара и скочи под колелата на първата минаваща кола. Спирачки; писък; адски много кръв. Мрак.

Вягърът разлисти тихичко страниците на „Тера Телурион“, стигна до някъде и замря.

ТРИ ЖИТНИ КЛАСА – пишеше най-отгоре в средата.

КРАЙ

© Елена Павлова

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/207>]